

'Best places to jump'

A partir d'ara els directius de France-Telecom rebran una prima variable que els representarà un terç del salari. El tracte que donin als treballadors serà, segons que sembla, un dels indicadors per a avaluar una part significativa del seu acompliment com a caps.

'Best places to jump' A partir d'ara els directius de France-Telecom rebran una prima variable que els representarà un terç del salari. El tracte que donin als treballadors serà, segons que sembla, un dels indicadors per a avaluar una part significativa del seu acompliment com a caps. Semblaria la mesura presa per una direcció modèlica d'una empresa practicant la tan publicitada 'responsabilitat social', com correspondria a una France-Telecom emblemàtica de l'empresa nacional francesa. Si no fos perquè ha estat una mesura del govern, temerós de les repercussions polítiques internes i del deteriorament de la imatge del país a l'exterior, quan una bona proporció de tècnics han començat a saltar per les finestres com a forma extrema d'expressar el malestar laboral, convertit dramàticament en personal. Això sí que són resultats i no la revalorització borsària, si allò que es pretén és reduir el personal sobrer i aprimar el gruix de l'estructura en uns temps ja tan magres en consideració del bé sobirà de la supervivència empresarial. Però no ens preocupem més del compte, els suïcides només són efectes no volguts, víctimes col·laterals de campanyes d'emergència per la necessitat imperiosa de l'eficacisme (l'eficàcia reduïda a la jaculatòria 'sempre més amb menys per sempre') que reclamen els abstractes mercats representats per la màgia del 'rating'. Quina altra fortalesa no demostren financers de veritat com Maddox; aquests no se suïciden, es transformen i es converteixen en savis com Conde. No els sembla que els ara renascuts haurien de convertir-se en 'coachers' (etimològicament 'cotxers') d'aquests joves tècnics tan sensibles per ensenyar-los de què va el món organitzatiu, o qualsevol altre, i fer-los adonar que perjudicial que els resulta la ingenuïtat? Sí, ingenuïtat, innocència de creure que n'hi ha prou de fer bé la feina (certs anuncis només s'haurien d'emetre en horari adult), que la virtut és premiada, i el malfer castigat... Vaja allò que la majoria de nosaltres vàrem creure durant un breu període de la joventut i que oblidàrem tot seguit, convertits en 'realistes'. Aquest realisme pràctic vol dir que ens hem familiaritzat amb guions com el següent: per una raó molt justificada, els mercats, els accionistes, la competència o les crisis, el consell d'administració mana al conseller delegat, i aquest al director general, que tanquin centres de producció o que redueixin costos o tot alhora. I aquests manen a tota la línia de caps intermedis que ho facin i, quan demanen 'com', els responen 'vostè mateix, per això el pago'. Aquesta és la darrera moda en 'management': desentendre's dels mitjans que, suposadament, els subordinats (sense eufemismes) haurien d'emprar per assolir els resultats exigits. Qui pot, pot. El més refinat nivell del poder consisteix a traspasar l'ansietat i l'angoixa als de sota, que hauran de dur a terme accions en què no creuen o que contradueixen els seus valors més preuats. Aquest assoliment propi dels qui han cursat els MBA de Sala de Juntes, s'amaneix millor amb la introducció de canvis freqüents d'estructura, de funcions, de sistemes, de despatxos..., tot justificat amb els efectes de la globalització, per la brama de la innovació sense la qual deixàriem de ser competitius.... No dic res de nou sobre els efectes que produeix la combinació d'ambdós en els treballadors de primera línia. La novetat consisteix a estimular econòmicament els caps vers el bon tracte dels empleats. Si no és per valors, que sigui per diners. Amb aquesta política France-Telecom, com una mare que té cura dels fillets, assenyalà implícitament els culpables del desori anterior, els caps intermedis maltractadors que hauran d'esdevenir líders modèlics, calmants i pacificadors del seu equip, esponges de l'ansietat produïda pels dictats que segur que continuaran baixant de les altures. I es produirà el conegut efecte 'pernil de l'entrepà', tan familiar als situats en aquests nivells de l'escala jeràrquica. També saltaran? Com que els fets creen tendència, proposo de ser pràctics i d'aprofitar-la. Així com s'ha establert el 'ranking' dit 'Best places to work' (en català sona massa ingenu), n'hauríem d'endegar un altre de 'Best places to jump' i tractar els qui saltin d'herois sacrificats de les més altes gestes empresarials. D'aquesta manera potser fins i tot s'hi animaria algun president o director general de gran empresa. Els de les petites empreses han de tancar sense espectacle, senzillament. Siguem seriosos. Sort que al país tenim poques

torres i que els desocupats, que aviat seran el gruix de la població, són tractats a peu pla amb antidepressius. D'una altra banda, les asseguradores, sempre prudentes, ja introdueixen una clàusula a les pòlisses que exigeix que no es pugui obrir cap finestra. La gent s'haurà de buscar uns altres llocs per saltar. Aquestes morts al lloc de feina sempre fan molt mal efecte.

25 març 2010

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)